

„Tedy o te pokusím,“ odpověděla Marie soustrastným tónem, „ale jest ta neznámá dáma ve velkém rozčilení a pobídla jí, aby vešla do domu a čekala tam, až jí přijde sama povědět, co byla u svého otce vyřídila.“

Neznámá dáma přecházela nepokojně v průjezdu sem tam, ohlédajíc se každou chvíli v tu stranu, odkud měla Marie přijíti.

Tato se konečně vrátila a oznamovala dámě, že její otec mimo očekávání ničeho proti tomu nenamítá, a že chce tu dámu přijmouti.

„Tedy mne k němu doveď, spanilá dívko,“ pravila neznámá dáma. „Já ti budu za tu laskavost do smrti povděčna.“

Pak spěchala za Marií.

Za chvíli stála již před katem.

Tentó byl svůj korbelt vína již vypil a byl poněkud v lepším naladění než před chvílí, když mluvil v kuchyni se svou dcerou.

„Co vás ke mně vede, šlechtná dámo?“ tázal se potupně. „Jaká důležitá příčina vás k tomu přiměla, že jste vydala svou čest v takové nebezpečí?“

„O tom nemluvíme, mistře!“ namítala dáma.

„Ne, já o tom mlčet nemohu,“ mluvil kat dále, „i musím vás na to upozornit, že se zbaví každý své cti, kdo se ke mně přiblíží, rovněž jako jsem já již dávno své cti zbaven.“

„Obecný lid ovšem tak soudí,“ odpověděla dáma, „ale já tomu nevěřím a budu vás s radostí nazývat svým přítelem, pak-li vyhovíte mé žádosti.“

„Teby máte ke mně nějakou žádost?“ tázal se kat, potupně se usmívaje. „V čem pak záleží?“

„Především mi odpovězte na jednu otázku,“ pravila dáma. „Co jste dělal dnes ráno ve Varšavě?“

„Ta otázka je trochu smělá,“ odpověděl kat, „a vlastně bych vám na ni neměl dát žádnou odpověď; ale kozel ví, co mne k tomu nutká, abych vám to přece řekl. Abyste to tedy věděla, dostal jsem dnes ve Varšavě rozkaz, že musím zítra hraběte Bohumila Kaminskiho mečem odpravit.“

„Hraběte Kaminskiho?“ tázala se dáma žasnouc a krotíc hlavou. „To přece není možná, mistře, poněvadž hrabě Kaminski minulé noci ze svého vězení uprchl.“

„Nemluvíte takový nesmysl,“ namítal kat, „vždyť jsem přece dnes toho ubožáka viděl!“

„Pak jste byl oklamán!“ zvolala dáma. „Ten člověk, kterého vydávají ve Varšavě za hraběte Bohumila Kaminskiho, obětoval se za tohoto, poněvadž věděl, že jest nevině odsouzen a pomohl mu k útěku. Nyní má býti za ten šlechtný čin potrestán smrtí. Soudcové to nechť pustit do veřejnosti, že jim hrabě Kaminski uprchl a proto vám dali rozkaz, abyste toho vězně ve vší tichosti ve věznici samé odpravil. Mám pravdu?“

„Ano,“ odpověděl kat. „Ta poprava se má vykonat zítra ráno ve vězení, pak-li budu chtít. Kdybych se však odvolal na jistou starobylou výsadu, a zdráhal se svůj meč v uzavřeném místě tásati, musel by býti ten odsouzenec vyveden na popraviště, aby tam byl před shromážděným lidem za svůj čin potrestán.“

„Ale ti soudcové k tomu nesvolí,“ namítala dáma kvapně. „Lid zná hraběte Kaminskiho a ten podvod by hned spozoroval.“

„Když však budu já chtít, musí se mi stát po vůli,“ odpověděl kat. „Varšavští soudcové nemají takovou moc, aby mi mohli proti mé výsadě něco poroučeti. Záleží vám na tom, aby byl ten odsouzenec veřejně odpraven?“

„Mně záleží na tom, aby vůbec ani odpraven nebyl,“ odpověděla dáma, „poněvadž nic takového nezavinil, co se trestá smrtí. Vyjste dříve pravil mistře, že se považujete za bezecného a já jsem vám na to řekla, že se v té domněnce křamete. Tento svůj náhled budu tak dlouho zastávat, dokud neposkváříte svůj meč krví člověka nevinného.“

„Tím vlastně chcete říci, že mne budete teprv od zítřejšího dne považovat za bezecného,“ usmál se kat potupně. „Já však těm báhorkám nevěřím, jako by byl hrabě Kaminski nevinen a jako by byl v tom vězení na jeho místě někdo jiný uvízl.“

„Ale já vám přísahám před Bohem, a před všemi svatými, že je to skutečná pravda, co jsem mluvila,“ zvolala neznámá dáma a odhrnula si závoj s obličejem. „Podívejte se mi do očí a přesvědčte se, zda-li jsem schopna nějaké lži.“

Kat před sebou viděl dámu, která byla ještě spanilejší než jeho dcera a která naň upírala prosebné zraky.

Tento muž byl pohledem krásných očí hraběnky Rosinské celý okouzlen a nemohl v prvním okamžení ani slova promluvit.

Hraběnka si vykládala jeho mlčení ve svůj prospěch a mluvila dále:

„Ztratil jste skutečně již všecku víru v člověčenstvo, stal se z vás skutečně takový surovec a divoch, za jakého vás ve Varšavě považují? Což byste nebyl s to, rozeznati lež od pravdy?“

„Ano, to ještě mohu!“ zvolal kat, jsa překonán zvláštním citem.

„Já vám to vidím v skutku na očích, že jste křivě nepřisáhla a proto vám věřím.“

„Díky Bohu,“ odpověděla hraběnka. „Nyní se snad již může stát mezi námi nějaké dorozumění. Já jsem pravila, že ten člověk, kterého máte zítra odpravit, tu smrt nezasloužil a že musí býti zachráněn. Vy jste prozatím ten jediný, mistře, jenž mi můžete býti nápomocen ku provedení této úlohy a já vám za tu pomoc nabízím dvacet tisíc rýnských.“

„Dvacet tisíc rýnských,“ mumlal kat sám pro sebe. „Toť je v skutku skvělá odměna.“

„A ty peníze vám složím v tu chvíli, jakmile bude vězeň vysvobozen,“ mluvila hraběnka dále. „Pro vás to bude docela snadným podnikem mu ještě dnes ze žaláře. Půjčte mu oblek svého pacholka a ta věc se pak vyřídí sama.“

„Milá paní hraběnko, tak snadno to nepůjde, jak si myslíte!“ odpověděl kat. „Já mám sice k tomu odsouzení přístup volný, ale strážník, který zaň musí ručiti, nehne se ode mne ani na okamžik. Tím způsobem se to tedy dělat nedá. Ale já si proto přece musím těch dvacet tisíc zlatých vydělati. Zde je má ruka!“

„Dobře, já se na vás tedy bezpečím,“ pravila hraběnka, „neboť má u mne slovo muže velkou váhu, které mu musí býti ze všech okolností svatým. Ale nyní přemýšlejme, jak by se to dalo vyvésti, aby se dostal ten ubohý člověk na svobodu. Toť musí být pro něj hrozný stav.“

„V tom se mýlíte,“ namítal kat. „On sedí ve svém vězení docela klidně, jako by si z toho pranic nedělal, že má umřít. Nevzdychá a neskučí, jako to skoro všickni dělali, které jsem posud odpravoval. To se mi u něho líbí.“

Kat se nyní na chvíli zamlčel, opřev si hlavu o dlaň přemýšleje, jakým způsobem by mohl Pedra z vězení vysvoboditi.

Hraběnka též přemýšlela o té věci, a když byli jeden i druhý svůj návrh projevíli, dohodli se na tom, aby se jednalo dle plánu popravního mistra.

Později se dovíme, v čem tento plán záležel. Prozatím budiž jen podotknuto, že byl velmi odvážlivý, a že měl být Pedro dle něho násilím z vězení vysvobozen.

Když pak byli všechny možné prostředky a výhody jakož i nahodilé překážky důkladně uvážili, nabyla hraběnka skoro celé jistoty, že bude Pedro zachráněn a měla se zase k odchodu.

S katem Mikulášem se rozloučila jako s nelepším přítelem a šeptala ještě, když seděla v kočáře:

„Jen nezapomněte přijít v deset hodin v noci do mého paláce. Já bych měla o toho člověka smrtelné strachy, kdybyste nepřišel.“

„Proto se ještě nemusíte ničeho strachovati, kdybych i nepřišel, pak-li by se mi v tom vyskytla nějaká překážka,“ odpověděl kat. „Nepřijdu-li k vám udeřením desáté hodiny, paní hraběnko, musíte tu úlohu samavykonati, kterouž jsem na se vzal. Jen buďte dobré mysli: mé slovo jest mi svatým.“

Hraběnka mu ještě pokynula rukou, a kočár jel pak tryskem po silnici dále.

„Dvacet tisíc zlatých!“ mumlal kat sám pro sebe, dívaje se za kočárem. „Ty peníze si musím vydělati a sice poctivým způsobem!“

Pak se vrátil s chvatem do stavení a zmizel ve svém pokoji. — Po oněch událostech, o nichž jsme právě vypravovali, nastala bouřlivá noc.

Po obloze se přeháněly roztrhané mraky a jen tu i tam vyskočila na okamžik některá hvězda anebo kus měsíce, jenž právě nastával.

Od Varšavy fičel prudký vítr, a kdo musel jít proti němu, musel namáhat všechny své síly, aby se dostal ku předu.

Proto se také zlobil Varšavský kat, mistr Mikuláš, jsa na cestě do města a strašně láteřil, zvláště když mu zalehl vítr do pláště, že pak musel vší silou proti němu se opírat.

V tu dobu nebylo na silnici ani živé duše, — i ten četník, kterýž tam obyčejně na stráž, musel být v tu dobu někde v krémě u sklenice kořalky, mysle si bezpochyby, že v takovém špatném počasí ani zlodějové hleděti si nebudou.

Poněvadž byl tedy Mikuláš docela sám, že nemohl s nikým mluvit, mluvil aspoň sám s sebou a tato rozmluva se týkala Pedra a těch 20.000 zlatých, které měl za jeho zachránění dostati.

Najednou se však Mikuláš ze svého rozumování vyrušil a poslouchal, neboť slyšel hrčení kočáru, kterýž od Varšavy proti němu přijížděl.

Z počátku měl za to, že se mýlí, a také nemožl z daleka žádný kočár spatřiti, poněvadž byla tma; ale konečně jej spatřil, a zamumlal sám pro sebe:

„Dnes je to již druhý panský kočár, kterýž tudy jede. Jindy sem jen málo kdy některý zabloudí, ale dnes je to již druhý. Což aby to byla zase ta paní? Nemožným by to nijak nebylo, že by mi již ty peníze přinášela, aby mi dodala k tomu podniku chuti, nebo